

Hyvät opiskelijat, opettajat ja muut kuulijat!

Suomalainen korkeakoulukulttuuri on saapumassa vedenjakajalle. Pääministeri Vanhasen II:sen hallituksen valmisteleva, voimalla läpirunnoma ja opetusministeri Henna Virkkusen ”vuosisadan uudistukseksi” ylistämä uusi yliopistolaki lisäsi yliopistojen päätösvaltaa ja mahdollisti pienikokoisten maakunnallisten korkeakouluyksiköiden alasajon.

Lain oltua voimassa vain kuukauden ja viisi päivää Oulun yliopiston hallitus käynnisti yt-neuvottelut, joiden seurauksena 110 vuotta menestyksekkäästi toiminut Kajaanin opettajankoulutusyksikkö päätettiin lakkauttaa. Lisäksi Tampereen yliopisto suunnittelee parhaillaan Hämeenlinnan OKL:n siirtämistä Hämeenlinnasta Tampereen kampukselle.

Tämänkaltainen tehokkuuden, kilpailukyvyn ja kaupallisuuden arvoihin perustuva päätöksenteko on jo lähtökohtaisesti kestävämmällä pohjalla.

Suomalaiset poliitikot ylpeilevät maailmalla koululaistemme menestyksellä kansainvälisissä PISA-tutkimuksissa. Niiden myötävaikutuksella koulutuksen ”Suomi-mallia” ollaan brändäämässä voimalla aina Aasiaa ja Amerikkaa myöten. Irvokasta tässä on se, että samanaikaisesti juuri niitä koulutusjärjestelmämme perusrakenteita, jotka ovat mahdollistaneet tämän menestyksen ollaan valmiita murskaamaan lyhytnäköisten säästöjen ja keskittämismän varjolla.

Ratkaiseva tekijä hyvinvointivaltiomme taustalla on koko maan kattava tasa-arvoinen koulutus. Nyt näyttää kuitenkin varsin vahvasti siltä, että hallituspuolueiden silmissä tulevaisuuden Suomi sijaitsee ainoastaan kehäkolmosen eteläpuolella sekä mahdollisesti jossain Perämeren ranta-alueella. Näinä päivinä harva tuntuu enää muistavan, että Suomi jatkuu sekä itään että pohjoiseen.

Samaan aikaan koulutuspoliittinen kilpajuoksu kiihtyy. Lienee sanomattakin selvää, että pienet maakunnalliset korkeakouluyksiköt ja humanistiset, niin kutsutut ”pehmeät” tieteenalat tulevat häviämään Aalto-yliopiston kaltaisille mammuttilaitoksille.

Haluaisin esittää yhden kysymyksen Teille, arvon päättäjät. Asuuko koulutuksen ja tutkimuksen laatu ja luovuus mielestänne vain ja ainoastaan suurissa saleissa ja koreilla kampuksilla vai voisiko sittenkin olla mahdollista, että pieni, intiimi opiskeluyhteisö voisi toimia hedelmällisenä kasvualustana tutkivalle, innovatiiviselle ja hyvinvoivalle opiskelukulttuurille?

Lopuksi ehdotan, että kohottaisimme yhdessä kolmikertaisen Eläköön -huudon Kainuulle ja 110 vuotta kunniakkaasti toimineelle opettajankoulutukselle.

Eläköön!

Toivo Peppanen
Luokan- ja lastentarhanopettajaopiskelija
Kajaanin opettajankoulutusyksikkö